

Quadern de teatre Les sales perifèriques acullen les obres més vives, com 'Copacabana', a la Biblioteca de Catalunya, o 'Bashir Lazar', a la Beckett

Homenatge al mestre

Francesc Massip

Mentre els grans equipaments públics homenatgen els nostres escriptors de referència amb la fredor del taxidermista, novament cal buscar els reconeixements més vius als espais perifèrics. Hem vist convertir l'obra poètica i epistolar de Joan Maragall en un llòbrec i encarcarat ofici de difunts a la Sala Gran del TNC, mentre que al Lliure, la palpant *Vida privada* de Sagarra era reduïda a un enfilall verbós sense batec. Textos frondosos i d'una sorprenent vigència que no han rebut l'impuls escènic necessari per enlluernar l'audiència en la claror dels nostres clàssics. Si l'aspecte formal i tècnic és acurat i ben resolt, "teatre amb recursos" no sempre equival a qualitat última.

Amb menys forrolla fan el seu camí, sota les humils voltes gòtiques de la Biblioteca de Catalunya, Natàlia Méndez, Emili De Lemos i Sergi Ots que amb *Copacabana* realitzen un vívid homenatge al teatre de varietats en totes les seves vessants. Transformen l'espai en un restaurant on acomoden com poden el públic i van servint magres menges que cuinen en directe, a la manera de *La Baraque* del Theatre Dromesko que el Lliure va dur a la plaça Xirgu. Vora la cuina, una nevera antiga fa de caps màgica on actuen uns expressius titelles vegetals.

Pepo Blasco protagonitza l'espectacle 'Bashir Lazar', que es pot veure a la Sala Beckett ■ ARXIU

A un angle de la sala es dreça una minivela de circ, amb un disc LP de vinil a guisa de pista, i uns eixerits ninotets que recorden el cèlebre *Circus* de filferro d'Alexandre Calder. És memorable l'actuació d'un cèl·lul amb plomalls de vedet que té com a parella de ball la mà del manipulador també emplomada. O l'espectacle d'ombres que munten rere un drap de cuina on una mascarota afaita els pèls de la dona barbuda.

Un muntatge que situa l'espectador al bell mig de la representació i l'embolcalla amb una

fusió de teatre d'objectes, de miniatura musical, de putxinellis, de cabaret i d'espectacle de varietats, versió pobra, però imaginativa i vivaç, d'aquell exquisit *Bocatto di Cardinale* de Comediants.

Elaboren i serveixen crispetes, carpaccio de pebrots, espaguetis amb salsa no t'hi fixis i gelat amb galeta. Això sí, més val anar-hi sopat!

Direcció audaç i punyent

Un altre bastió del teatre més arriscat, la Sala Beckett, fa imprescindible visitar *Bashir La-*

zar, obra de l'autora i actriu quebequesa Evelyne de la Chenelière que compta amb traducció d'Helena Tornero i dramaturgia de Gemma Rodríguez, dues autores d'última generació, i amb una direcció divertida, audaç i punyent de Magda Puyo.

Una de les troballes més espantoses de la posada en escena ha estat incorporar el músic Joan Alavedra com a personatge, inexistent a l'original, que no només acompanya amb instruments l'actuació de l'actor Pepo Blasco, ans hi dialoga es-

trictament amb sons melòdics. Blasco incorpora l'immigrant algerià que arriba al Canadà i fa de substitut d'un mestre d'escola. Sense papers, amb una tragèdia a les espatlles, el mestre fa reviure la set de coneixement dels seus estudiants enmig de la incomprensió i les malfiances dels adults.

L'actor fa una interpretació que treu espurnes: filtra l'amargor condició del nouvingut en l'alambí d'una vocació vital, generosa i estimulante. El monòleg dialoga amb la música d'Alavedra. I quan per telèfon rep una notícia que s'endevina funesta, l'acordió ataca la intriga amb sons esquinçats, en una seqüència musical plena de força i originalitat en una distorsió amenaçadora. Tot plegat se subratlla amb un joc d'ombres que projecten l'instrument i l'interpret sobre el ciclorama de fons que té la virtut d'aconseguir un clima dramàtic que recorda Hitchcock. Blasco s'afegeix a tocar el teclat a quatre mans en un duet escruixidor. Alavedra converteix qualsevol objecte en font sonora i aplica un ritme musical al fet de treure punta al llapis, d'obrir una llauna de cervesa o de moure els pupitres que s'amunteguen en escena.

Una escenografia de Ramon Simó senzilla i pràctica que rebla un muntatge potent i carregat d'encerts, un cant a l'esforç i un homenatge a l'abnegat ofici del mestre d'escola i a l'educació com a l'únic mitjà per superar els prejudicis que enverinen les relacions humanes. ■

1R PREMI INTERNACIONAL CIUTAT DE BADALONA
CAIXA LAIETANA DE TIRES DE COMIC

CAIXA LAIETANA

Nautilus Comunicació i Cultura

Ajuntament de Badalona

AVUI+
EL PUNT

Guió i dibuixos: José Miguel Fonollosa